

Balarám

Balarám, Krisna bátyja. Mindketten olyan személyek, akik Isten személyes alászállásai. Isten olyan személyes, megtestesült emberi formái Ők, akik egy időben, egymástól elkülönült személyiséggel és egyéniséggel jelentek meg, azonos környezetben Baratavarsa (a mai India) területén. Egy időben, egy helyen, de más jellemvonásokkal és kedvtelésekkel. Mindkettőjük a MINDEN, Isten volt maga, miközben -miként az egész végtelen anyag-megnyilvánulás- Ők is Őbenne nyugodtak. Benne helyezkedtek el barátaikkal, társaikkal, egész környezetükkel.

A két egyéniség, ugyanazon személy -Isten- két formái megnyilvánulása. Ember-formájúak, hogy az emberek számára értelmezhetőek legyenek.

Születtek, gyerekeskedtek, felnőttek, voltak csínytevéseik és voltak betegek, mint minden más ember, és meghaltak. Olyanok voltak, mint az emberek, de mások is és többek is.

Balarám volt a nyugodtabb, békésebb. Bemutatva egy sorsot, a sorsát elfogadó embernek egy példáját. Félrehúzódtott életet élt. Az öccsével, Krisnával elkövetett gyermeki csínyek után gazdálkodó, földműves lett. Őrizte teheneit, szántott, bevetette földjét, majd learatta a termést. Megházasodott és házasságából két gyermeke született. Gyermekeinek életét, életük történetét elnyelte a feledés.

Balarám elvonult a világi nézeteltérések forratagától. Távot tartotta magát a Barata nemzetség korszakváltó ütközetétől is. Korszakváltó volt a Kuruksetrai (Kuru mezején vívott) végső csata. Az elmúlt világkorszakot lezáró és a jelen kort megnyitó.

A csata egy pontja volt; az egymást harmonikus rendben váltó korszakoknak, egy pont, melytől elkezdődött jelen korunk a Kali korszak. A nézeteltérések kora, a vaskor. Az a kor, amely a négy világkorszak legnehezebb, legreménytelenebb időszaka az anyagi világba került lét-ek tisztulási folyamatában.

Ebben a korban elindul, majd beteljesedik/kiteljesedik az emberiség teljes ellehetetlenülése. Mindent elfoglal a látszat. Látszat fejlődés van, látszat értékek vannak, látszat az öröm, a siker, a boldogság érzete.

Ardzsuna, Krisna barátja, látja a bajt. Látja, és mint művelt harcos/vezető, tudja, hogy a rokonvér ontása, az idős mesterek/tanítók legyilkolása helytelen; mi ha bekövetkezik, a világ elveszett. De a csatának meg kell történnie. Isten képzetében, ez a Földi világ soron következő időszakra meghatározott sorsa.

Krisna nem válaszol Ardzsuna kérdésére, hogy: - Mi végre a testvérharc?

Elhallgatja! Helyette kioktatja örök barátját a kötelesség teljesítésének kötelezettségére. Egy harcos vezető feladata a harc maga. Most a Kuru mezei csatában, be kell teljesülni az Isteni akaratnak. Minden nemes harcos elhagyja a testét. A csatában minden nemes és nemtelen személy meghal, a Pándava fivérek kivételével. Ők maradnak az a reménysugár, ami mindig megvan.

A remény örök.

Istenhez mérhető, semmiben senki nem lehet. Ő a legtökéletesebb, Ő a legbecsületesebb, miközben Ő a legnagyobb hazug és a legnagyobb csaló is.

Nincs hiba az okfejtésben, még ha felfoghatatlan is. Az emberi elme számára Isten bármely titka kifürkészhetetlen. Tetteinek oka felfoghatatlan, teljességgel érthetetlen.

A csata előtt Ardzsuna kételye jogos, helyes és megalapozott volt. Krisna szóra sem méltatta a rokonvérontás miatti aggályát. Rászedte? Nem hazudott Ardzsunának, nem mondta, hogy a rokonvérontás helyes, csak/de megértette vele, hogy neki, most nincs más választása, ez a kötelessége. Hosszasan érvelt sok mindennel, majd azt mondta: - Dönts belátásod szerint!

De Ardzsuna Krisna barátja volt, nem Balarámé. Balarám kitért a harc elől. Tehát ugyanakkor, ugyanott, ugyanabban a helyzetben Isten háborút szított és kitért a harc elől.

Krisna azt ígérte, hogy nem avatkozik a harcba, csak Ardzsuna kocsijának szerepét tölti be, majd; a tisztességes harc szabályait is megszegi. Bímát arra készíti, hogy a buzogánypárban sújtsa Durjodana combjára – pedig az övön aluli ütés, a legádázabb harcban is tilos; egy nemes harcosnak.

A tömeg más. A közember ostoba. Tetteit csak megcsalt érzékeivel eltompított, sötét elméje vezérli. Egy nemes harcos elméje, a csatában is tiszta. Tudatosan küzd, tudatosan öl, mert tudja, a lélek, a lényeg, nem gyilkolható meg soha!

Az ellenfél a harcban; a sors, a vesztes számára a végzetes találkozás, a sors beteljesedése.

Krisna részt vesz a harcban, győzelemre segíti Ardzsuna harci szekérét, bár Ő maga ott egy életet sem olt ki. Az isteni elrendezés beteljesítői a küzdők.

Balarám elvonul. Bejárja a szent helyeket, bemutat egy másik utat. Van a harc, a küzdés útja és van a béke útja. A harc útja tragikus, a béke útja csak nehezen járható. A harc útja; az emberi történelem. Élettérteremtés/védekezés/támadás/ellentámadás, mind e közben szaporodás és a család létének biztosítása. Csoportosulás; család/törzs/nemzetiség/nép/nemzet szerint. Kijelölése az életereknek és azok megtartására/kiterjesztésére való törekvés.

A béke útja; elfogadása az isteni akaratnak, az isteni elrendezéseknek, a sorsnak, ha még oly elfogadhatatlannak tűnik is.

Tudással széteszethető, a nemtudás sötétsége. A tudás gyakorlásával/megvalósításával elkerülhető a csata, az egyén számára. A tömeg nem az egyén. Az egyén lehet bölcs, a tömeg csak ostoba. Az ostoba tömeg, a kimagasló irányítók/vezetők vágyainak beteljesítői, csakogy; az ostoba döntések véres következménye, visszaszáll a tömegalkotó egyénekre is.

Krisna a szenvedélyes, játékban/szerlemben/harcban. Balarám a békés. Játék helyett földművelés, szerelem helyett az egyszerű, szerény család harc helyett a szent helyek bejárása, és elvonulás a világi zajoktól. (Balarámnak egy felesége és két gyermeke volt. Nincs szaporulat, csak egy-egy utód. Krisnának 16108 felesége volt. Kedvtelése a játék, a fejlőányok elcsábítása)

A két Isten-ember egy-egy eszmény.

Krisna a sors. Az emberiség sorsa. A szenvedély, a közös fürdőzések, a közös lakomák, a lányokkal való tánc. Mind ez is, isteni kedvtelés, de míg Isten tökéletes és semmi nem szennyezi be, addig az egyéni lél-eket maga alá gyűri az anyagi vágy. Vágy a kéjre, vágy a vagyonra, vágy a hatalomra, vágy a hírnévre.

Balarám a remény. Ki lehet kerülni a vaskor szorításából, de el kell kerülni a világi kedvteléseket (hús, alkohol, szerencsejáték, paráználkodás. Tartózkodni kell minden élet kioltásától, tartózkodás a mámorító szerektől, tartózkodás a tisztességtelen/szükségtelen nyereségtől, tartózkodás a nemi vágy gerjesztésétől és annak öncélú kielégítésétől.)

El lehet kerülni a nézeteltérések korában is a nézeteltéréseket, ha a tekintetet a nemes eszményekre szegezzük. Hogy mi a nemes és mi a nemtelen? Azt tudással lehet megkülönböztetni.

A tudás minden lél(-ek) isteni adottsága. Hagyni kell felszínre jutni. Le kell vetni az anyagi kötelékek burkát, és akkor átsüt az ősi tudás. A tudást kívülről is meg lehet szerezni, de kell hozzá tiszta ismeret és tiszta tanító, és kell hozzá őszinte vágy a tudásra. Az érdek nélküli tudásvágy, csak életről-életre érhető el.

Tudatosan keresni kell a kedvező-, és kerülni kell a kedvezőtlen; tanítást / tanítót / társaságot / szokásokat / környezetet / táplálékokat.

A jónak jó, a rossznak rossz a következménye. Semmi nem múlik el nyom nélkül. A láthatatlan lenyomatok ott gyűlnek a lél(-ek) burkában. A kedvezőek tisztítják, a kedvezőtlenek tovább szennyezik a lél(-eke)t.

Krisna bármit megtehet, hisz Ő Isten. Balarám nem tesz meg bármit, hisz Ő is Isten, és Isten a lemondásban is a legnagyobb, mint mindenben!

Az egyén követheti Krisna példáját, bár reménytelenül, de követheti Balarám példáját is békés reménnyel.

De követhető a nagy tanítók tanítása, mint Buddháé, mint Jézusé, mint Mohamedé, mint Mózesé, mint Zaratusztráé, mint Manié és másoké, az idő, a hely és a körülmények figyelembevételével! Mindig be kell látni a; (hely-idő-körülmény) mikor – hol – mi módon bölcsességét, tudva, hogy minden tanításban csak egy parányi rész található a legfelsőbb tudásból.

A tudás nem tárgyi tudás. A tudást nem lehet megtanulni. A tudást belátni lehet, a tudást; elfogadni lehet, a tudást; élni lehet, és megvalósítani lehet. A tudásban; hinni lehet.

A legfelsőbb tudás túl van a hely-idő-körülmény keretei közé szabott tudáson.

Balarámról semmit sem tudunk. Balarám nem lett eszmény. Balarám lett eszmény, de aki tanítványaként követte, arról nem szól a történelem. Balarám követőinek nincs tennivalója az anyagi világban. Bennük nincs törekvés semmi anyagi vágy beteljesítésére. Balarám követői, az eke szarvánál járnak; a legfelsőbb tudáshoz vezető utat, és hallgatnak, szomorú derűvel. Balarám

tanítványai nem ismerik, nem keresik egymást. Erejük Balarám ereje. Útjuk, a sorsuk. Sorsuk az elrendezések elfogadása/belátása. Elfogadják az elfogadhatatlant is, és belátják a beláthatatlant is, mert megértik a tudást. Tanulva tudnak. Tanulnak életről-életre, és belátják, hogy a világ sorsa túl van az egyénen. Az egyén sorsa önnön kezében van, de tudva, hogy törlesztetlen adóságok is vannak az előző életekből, hatnak az anyagi világ készítetési, hatnak a kedvező, de a kedvezőtlen hatások is. A Földi világ lassan, de biztosan a romlásban halad, még több százezer évig. Az univerzális világ sorsával foglalatostkodni oktalanság, mikor belső -univerzumhoz fogható, bár befelé éppúgy végtelen, parányi- világunkról sincs fogalmunk.

Balarám Isten-ember, aki bármit megtehetett volna, de nem tett. Ám miként Isten, sosem volt tétlen!

A lélek sok mindent megtehet, -bár nem büntetlenül- de nem kell mindent megtennie! Az embernek, mint minden léleknek, szabad akarata van, de miként a lélek is szabad akaratából került a lelki világból az anyagi világba, akképpen, az ember is szabad akaratából választhat tudása szerint/sorsa szerint; egyéni életutat.

A lélek rosszul döntött, bár sorsa elkerülhetetlen. El kell szenvedje, döntése következményeit.

Az ember, tudás nélkül báb, az anyagi készítetések, a természeti törvények útvesztőiben.

A tudás egy ideig; hit.

A hamis tudás; tévhit.

A tapasztalás; a hit megszilárdítása.

A hit; remény. Bizakodás abban, hogy akár úgy is lehet.

A tudás próbája; a tapasztalás.

Igaz tudásról, csak tiszta tapasztalással lehet bizonyosságot szerezni.

Tiszta tapasztalás, csak tiszta érzékekkel, szennyezettség nélküli értelemmel lehetséges.

A tudás legfontosabb tárgya; az én.

Ki vagyok én? → Egy lélek(-ek)

Mi végre vagyok e világban? → Tanulni/tapasztalni

Mi ez a világ és mi végre való? → A végtelen mindenségben egy iskola.

Hogyan működik a világ? → Elrendezett természeti törvények szerint.

Ki/mi a lényeg? → A lélek.

Ki/mi a MINDEN? → ISTEN

Az első szó: „Balarám” volt, az utolsó „ISTEN”. A második szó: „Krisna” volt, az utolsó előtti „MINDEN”. Mindez véletlen? Bár a „MINDEN” után és „ISTEN” előtt még van egy „?”; talán az örök kérdés?

Borzák Balarám Béla